

د لاندې فقہاء مطابق

د روزې مهمې مسئلې

مؤلف

ولید سید عمر آغا

Ketabton.com

د حنفي فقهي مطابق
د روزني مهمي مسئلي

مؤلف

مفتي سيد عمر آغا

سريزه

الحمد لله وكفى و سلامٌ على عباده الذين اصطفى، أما بعد:

دا څرگنده خبره ده چې كله يو مسلمان د كوم فرض عبادت په ادا كولو مكلف شي، نو دهغه عبادت اړوند ضروري مسائل زده كول پرې فرض عين گرځي، تر څو خپل عبادت د شريعت له اصولو سره سم ادا كړي. له همدې جملې څخه د **رمضان المبارک د مياشتني روژه** ده چې مسلمانان يې هر كال په شوق او مينې سره نيسي، خو په ډېرو احكامو او ضروري مسئلو كې ناخبره وي.

له همدې امله اړتيا وه چې د روژې د مهمو او ضروري مسئلو يوه داسې رساله وليكل شي چې په پښتو ژبه، ساده انداز او آسانه بيان ترتيب شوې وي، تر څو عام مسلمانان ترې گټه واخلي.

نو په همدې مقصد دا رساله ترتيب شوه، چې په دې كې د روژې مهم او ضروري مسائل د **حنفي فقهي مطابق** راټول شوي دي، په ځانگړي ډول د **مېرمنو اړوند مسائل** په وضاحت سره بيان شوي دي، او همدارنگه د روژې **جديد مسائل** هم پكې ځاى پر ځاى شوي دي، چې د دې رسالې اهميت نور هم زياتوي.

الله تعالى دي دا مختصره رساله په خپل دربار كې قبوله كړي او مور ټولو ته دي د شريعت د اصولو سره سم ټول عباداتونه ادا كولو توفيق را كړي. آمين

والله ولي التوفيق

مفتي سيد عمر آغا

لړ لیک

- 6 د روژې په هکله
- 8 زه ولي د روژې مسایل زده کړم؟
- 9 د روژې مسئلې
- 10 د نیت مسئلې
- 13 د روژې مفسدات
- 20 د روژې مکروهات
- 24 د هغو شیانو بیان چې نه روژه په ماتیري او نه هم مکروه کیري:
- 27 د روژې مستحبات
- 28 د کفارې مسئلې
- 31 د مریض، معذور، شیخ فاني او د فدیې مسئلې
- 35 د مېرمنو اړوند مسئلې
- 44 د نوی ځوان شوی هلک او انجلی مسئلې
- 45 د روژې جدید مسئلې
- 55 د اعتکاف مسئلې

59 صدقة الفطر (سرسایې) مسئلې

65 د مؤلف په اړه

بسم الله الرحمن الرحيم

د روژې په هکله

روژه د اسلام د پنځو رکنونو څخه یو مهم رکن دی چې د هجرت په دویم کال د شعبان په میاشت کې فرض شوې ده، روژه د خیر او برکاتو حاصلولو یو داسې موسم دی چې هر مومن یې په همدې موسم کې په ګټه کولو مامور شوی دی، په همدې میاشت کې قرآن شریف پر محمد ﷺ را نازل شوی دی، څوک چې د رمضان المبارک د میاشتي روژې یوازې د الله ﷻ لپاره ونیسي د هغه مخکنی ټول ګناهونه بخښل کیږي، د رمضان المبارک د میاشتي په راتګ سره د آسمانونو دروازې، د جنتونو دروازې او د الله تعالی د رحمت دروازې خلاصې شي، د دوزخ او جهنم دروازې بندي کړل شي، په دې میاشت کې هره ورځ ملائکې اعلان کوي: ای د خیر غوښتونکيه! وړاندې راشئ، ای د بدۍ غوښتونکيه! ودریږئ (ګناهونه پرېږدئ)، د الله تعالی له لوري د دې میاشتي په هره شپه کې ډیر خلګ د دوزخ څخه آزاد کړل کیږي، د دې میاشتي په ورځ کې روژې فرض کړل شوي دي او په شپه کې یې تراویح سنت کړل شوي دي، په دې میاشت کې د روژه دار د هر ښه کار ثواب تر اووه سوه چنده پورې ورکول کیږي چې دا په دې میاشت کې د الله ﷻ له لوري د بندګانو لپاره یوه ځانګړې ډالۍ ده، په دې میاشت

کې د مومن په رزق کې پراختیا راځي، که مومن د دې میاشتي په قدر پوه شي نو دغه آرزو به وکړي چې کاشکي ټول عمر روژه شي، په دې میاشت کې نفلي عبادت ادا کول داسې ثواب لري که په نورو میاشتو کې چې فرض عبادت یو څوک ادا کړي، او په دې میاشت کې فرضي عبادت ادا کول داسې ثواب لري لکه یو څوک چې د کال په نورو میاشتو کې (۷۰) اویا فرض عبادتونه ادا کړي، څوک چې په دې میاشت کې د روژه مات پر وخت روژه دار ته د روژې ماتولو لپاره یو شی (که خورما وي، که یو غرپ اوبه وي او که یو غرپ شیدې وي) ورکړي دغه کس ته به الله ﷻ درې انعامونه ورکړي: (۱) ټول گناهونه به ور معاف کړي، (۲) دی به د دوزخ له اور څخه آزاد کړي، (۳) او ده ته به د هغه روژه دار د روژې په شان ثوابونه ورکړي او په دې سره به د روژه دار په ثواب کې هیڅ کموالی نه راځي، په دې میاشت کې د محمد ﷺ امت ته پنځه داسې مخصوص شیان ورکړل شوي دي چې بل امت ته نه دي ورکړل شوي: (۱) د روژه دار د خولې بدبویی د الله ﷻ په نزد له مشکو څخه خوره ده، (۲) روژه دارانو ته ماهیان د مغفرت دعاوې کوي ترڅو چې دوی روژې نه وي ماتي کړي، (۳) له دوی لپاره هره ورځ جنت مزین کیږي او الله ﷻ جنت ته فرمایي: نږدې ده چې زما نیک بنده گان د دنیا خواری له ځان څخه وغورځوي او ستا خوا ته راشي، (۴) ټول سرکنبه شیطانان په ځنځیرونو تړل کیږي، (۵) د دې میاشتي په

آخره شپه کې ټولو روژه دارانو ته مغفرت کېږي، د روژه نیوونکي دعا تر هغه پورې قبلېږي ترڅو چې یې روژه نه وي ماته کړی، په دې میاشت کې یوه شپه ده چې هغه د زرو میاشتو څخه غوره ده، خلاصه دا چې دا میاشت په بشپړ ډول د خیر، ثوابونو او گټې میاشت ده.

زه ولې د روژې مسایل زده کړم؟

دا چې په اسلام کې د دې میاشتي ډیر لوړ مقام دی او د کال پر نورو میاشتو ډیر زیات فضیلت لري، له دې میاشتي د برکتونو څخه یواځې هغه کس په پوره ډول برخمن کیدلای شي چې د دې میاشتي اړوند دیني او شرعي مسایلو باندې خبر وي ځکه بې له علمه عمل کول ډیرې وخت د گټې پر ځای تاوانې وي نو ځکه دا لازمي ده چې د دې میاشتي اړوند مسایلو باندې مور ځانونه پوه کړو.

د روژې مسئلې

مسئله ۱: د سهار د سپېدو څخه بيا تر لمر لوېدو پورې، په نيت كولو سره د خوراك، څښاك او نفسياتي خواهشاتو (كوروالي) پرېښودل، دغه عمل ته د شريعت په اصطلاح كې روژه ويل كيږي.

مسئله ۲: روژه د اسلام د پنځو اركانو څخه يو ركن دى چې فرضيت يې په قرآن شريف، سنت نبي ﷺ او د امت په اجماع سره ثابت دى. (1)

مسئله ۳: د روژې د فرضيت څخه انكار كوونكى كافر دى او بې له عذر يې پرېښيدونكى سخت گناهگار او فاسق دى. (2)

مسئله ۴: روژه پر هر مسلمان، عاقل، بالغ، مقيم او د روژې نيولو ځواك لرونكي داسې كس باندي فرض ده چې د موانعو (حيض و نفاس) څخه خالي وي. (3)

(1) بدائع الصنائع: ۷۵/۲، شامي: ۳۱۳/۶.

(2) بدائع الصنائع: ۷۵/۲، شامي: ۳۱۳/۶.

(3) بدائع الصنائع: ۷۵/۲، شامي: ۳۱۳/۶.

مسئله ۵: څوک چې لیونی وي، یا کوچنی وي، یا مسافر وي، یا د روژې نیولو ځواک نه لري، او یا هم یوه میرمن د حیض یا نفاس په حالت کې وي، پر دوی باندې روژه نیول فرض نه ده. (4)

مسئله ۶: پر نابالغ باندې روژه نه ده فرض خو هلک او انجلی چې ځوانی ته نږدې وي، له روژې سره د عادت کولو په خاطر باید روژې ونیسي. (5)

د نیت مسئلې

مسئله ۱: نیت د زړه د ارادې نوم دی، په ژبه سره د روژې نیت کول لازمي نه دي. (6)

مسئله ۲: کوم عربي توري چې په خلگو کې د نیت لپاره مشهور دي لکه (و بصوم غذا نويت من شهر ...) د دې هیڅ ثبوت په شریعت کې نشته، که یې څوک ثابت وبولي او وایي یې نو دا بدعت دی. (7)

(4) بدائع الصنائع: ۷۵/۲، شامي: ۳۱۲/۶.

(5) بدائع الصنائع: ۷۵/۲، شامي: ۳۱۲/۶.

(6) الفتاوی الهنديه: ۱۹۵/۱.

(7) الفتاوی الهنديه: ۱۹۵/۱.

مسئله ۳: د سهار د سپېدو څخه بیا تر لمر لوېدو پورې، د دې ټول وخت، نیمایي وخت ته په فقه کې نصف النهار شرعي وايي. (8)

مسئله ۴: که یو څوک د رَمَضان المبارک میاشتې د روژې نیولو اراده لري بهتره دا ده چې د شپې د روژې نیولو نیت وکړي، که یو څوک د شپې د روژې نیولو نیت ونه کړي، هغه لره پکار ده چې د نصف النهار شرعي تر مخه د روژې نیولو نیت وکړي په دې شرط چې خوراک او څښاک به یې نه وي کړي (یعني داسې کار به یې نه وي کړی چې روژه پرې ماتېږي). (9)

مسئله ۵: که یو څوک د روژې په میاشت کې داسې ووايي چې نن زما روژه ده یا مې نفلي روژه ده په دواړو صورتونو کې یې دغه روژه د فرضي روژې پر ځای درېږي ځکه د رَمَضان المبارک میاشت د فرضي روژې لپاره خاص او متعین ده. (10)

(8) الفتاوی الهنديه: ۱۹۵/۱.

(9) الفتاوی الهنديه: ۱۹۵/۱.

(10) بدایع الصنایع ۲/۲۲۶.

مسئله ۶: د روژې د میاشتې د هری ورځې د روژې لپاره جلا جلا نیت کول

لازمي او ضروري دی، د ټولې میاشتي لپاره یو نیت کول کفایت نه کوي.

(11)

مسئله ۷: د شپې د روژې نیت کوونکی د سپېدو تر راختلو پورې خوراک،

څښاک او کوروالی کولای شي، او دا کارونه یې د شپې پر نیت کوم اثر نه

کوي او نه یې هم په ثواب کې کمی راځي. (12)

مسئله ۸: بې له نیت کولو باندې روژه نه صحیح کیږي که څه هم خوراک،

څښاک او کوروالی یې پرېښي وي ځکه د فرضي روژې نیولو لپاره نیت

حتمي او ضروري دی. (13)

(11) فتاوی الهنديه: ۱۹۵/۱، شامي: ۳۸۰/۲.

(12) سورة البقرة: ۱۸۷.

(13) الفتاوی الهنديه: ۱۹۵/۱.

مسئله ۹: پېښلمې (پېښمنې) ته را کښینستل او پېښلمې کول که څه هم یو غرپ اوبه وڅښي، همدا عمل یې د نیت پر ځای درپړي. (14)

د روژې مفسدات

مسئله ۱: په خوراک کولو، څښاک او جماع کولو سره روژه فاسدپړي که قصدا وي او که په زور (اکراه) وي. (15)

مسئله ۲: که یو چا د روژه دار په خوله کې په زوره د خوراک یو شی ور واچوی او هغه د حلق څخه لاندې ولاړې نو روژه یې فاسد ده، قضاء پرې لازم ده بې له کفارې. (16)

مسئله ۳: د خولې مینځولو وخت کې که اوبه د روژه دار د حلق څخه لاندې بې له قصد ولاړې شي، روژه یې فاسد ده، قضاء پرې لازم ده بې له کفارې. (17)

(14) الفتاوی الهنديه: ۱/۱۹۵.

(15) الفتاوی الهنديه: ۱/۲۰۲.

(16) الفتاوی الهنديه: ۱/۲۰۲.

(17) الفتاوی الهنديه: ۱/۲۰۲.

مسئله ۴: خاوره، ډبره يا دې ته ورته هر هغه شی چې د غذا، دوا يا لذت (خوند) په توگه نه استعمالیږي که یې قصدا وخورې، روژه یې فاسد ده، قضاء پرې لازم ده بې له كفارې. (18)

مسئله ۵: په غوړ کې مایع دوا يا تیل اچول، روژه فاسدوي، د استعمال په صورت کې د روژې قضاء په لازمېږي بې له كفارې. (19)

مسئله ۶: د لمبېدو په وخت کې غوړ ته که اوبه ولاړي شي، د صحیح قول مطابق روژه نه فاسدیږي، که احتیاطاً یوه روژه قضاء راوگرځوي بهتره ده. (20)

مسئله ۷: د روژې په حالت کې د بدن څخه که وینه راووخې، روژه نه فاسدیږي. (21)

مسئله ۸: د روژې په حالت کې د بل چا څخه وینه اخیستل یا بل چا ته وینه ورکولو سره روژه نه فاسدیږي خو دومره وینه به ورکوي چې روژه دار

(18) المحيط البرهانی: ۳۵۳/۳.

(19) المحيط البرهانی: ۳۴۷/۳.

(20) المحيط البرهانی: ۳۴۷/۳، شامي: ۳۹۶/۲، الفتاوی الهنديه: ۲۰۶/۱، خانه: ۳۶۴/۲.

(21) بدایع الصنایع: ۹۲/۲.

کمزور نشي، د کمزوري په صورت کې وینه ورکول مکروه عمل دی خو بیا یې هم روژه نه خرابیږي.⁽²²⁾

مسئله ۹: د غابو څخه راغلی وینه که تر حلق تېره شي نو څلور صورتونه دي:

(۱) وینه پر لارې غالبه وي، (۲) وینه او لارې سره یو شان وي، (۳) د وینو خوند په حلق (ستوني) کې حس شوی وي، که دغه درې صورتونو څخه یو صورت و نو بیا روژه فاسد ده، یواځې به قضاء راگرځوي بې له کفارې، (۴) چې په هغه درېو صورتونو کې یو صورت هم نه وي (یعني لارې پر وینو غالب وي، د وینو خوند په حلق کې نه وي حس شوی) په دې صورت کې روژه نه فاسدیږي.⁽²³⁾

مسئله ۱۰: د قی وهلو ډیر صورتونه دي خو یواځې په دوو صورتونو کې په قی روژه خرابیږي:

اول: چې په ډکه خوله قصدا قی ووهي، **دویم:** قی خو بی اختیاره راغلی وي، خو د یو نخود په اندازه یا زیات قصدا ورڅخه تېر کړي او روژه یې هم

⁽²²⁾ الفتاوی الهندیه: ۲۰۰/۱، بدایع الصنایع: ۹۳/۲.

⁽²³⁾ شامي: ۴۲۲/۳.

په یاد وي، په دغه دواړو حالتونو کې یې روژه فاسد ده، یواځې قضاء پر سته بې له کفارې. (24)

مسئله ۱۱: په غابڼو کې بند پاتې شی که یو څوک تېر کړي که دا شی د یو نخود په اندازه وي یا تر نخود ډیر وي نو روژه یې فاسد ده، قضاء پرې لازم ده بې له کفارې، او که تر یو نخود کم وي بیا روژه نه په فاسدېږي، او که چیري یو ځل د غابڼو څخه هغه شی تر خولې را وباسي بیا یې تېر کړي، روژه یې فاسدېږي که دا شی لږ وي او که ډیر. (25)

مسئله ۱۲: که د پوزي وینه و بهېږي، او د پوزي له لاري تر ستوني لاندي ولاړه شي، روژه په فاسدېږي، قضاء به راوړي بې له کفارې. (26)

مسئله ۱۳: د روژې په حالت کې غابڼ کابل د اړتیا په وخت کې روا دی په دې شرط چې وینه او دوا به ستوني ته نه ځي، که چیري دوا یا وینه

(24) شامي: ۴۵۱/۳-۴۵۰.

(25) شامي: ۱۷۹/۲.

(26) الفتاوی الخانيه: ۲۱۱/۱.

ستوني ته ولاړه شي او پر نارو غالبه وي، يا يې خوند په ستوني کې محسوس شي، روژه يې فاسديږي، قضاء به راگرځوي بې له كفارې.⁽²⁷⁾

مسئله ۱۴: يو چا په هېره سره خوراک، څښاک وکي او يا يې لږ بې اختيار قی ووهی، (په دې صورتونو کې روژه نه ماتېږي) او دی فکر وکړي چې روژه مې ماته شوه بيا يې قصدا خوراک يا جماع وکړل نو په دا صورت کې يې روژه فاسديږي، قضاء به راگرځوي بې له كفارې.⁽²⁸⁾

مسئله ۱۵: يو څوک له خوب څخه د پېښلمې لپاره د سپېدو تر راختلو وروسته را کښيناستی او ده فکر وکي چې سپېدې نه دي را ختلي او خوراک وکړي وروسته خبر شي چې سهار شوی دی او يا هم د روژه مات پر وخت د وربځي له وجې يې فکر وکاوه چې د ماښام وخت را داخل شوی دی او روژه ماته کړي، وروسته خبر شي چې نه دی ماښام شوی، په دواړو صورتونو کې يې روژه فاسد سول، يواځي به قضاء رواړي.⁽²⁹⁾

⁽²⁷⁾ شاميه: ۴۲۲/۳.

⁽²⁸⁾ بدائع الصنائع: ۲۵۷/۲.

⁽²⁹⁾ بدائع الصنائع: ۲۵۷/۲.

مسئله ۱۶: د روژې په حالت کې بیړی، سیگریټ، چلم څکول روژه فاسدوي او په دې سره یواځې قضاء لازمیږي نه کفاره. ⁽³⁰⁾

مسئله ۱۷: د روژې په حالت کې قصدا د موټرانو یا د بل شی دود په خپل اختیار سره کښول، روژه فاسدوي، او قضاء په لازمیږي یې له کفاري. ⁽³¹⁾

مسئله ۱۸: د روژې په حالت کې نسوار کول، روژه فاسدوي او قضاء په لازمیږي یې له کفاري. ⁽³²⁾

مسئله ۱۹: د روژې په حالت کې دوا مقعد ته داخلول که جامد وي او که سیال په دواږو صورتونو کې روژه په فاسدیږي، په دې سره قضاء لازمیږي نه کفاره. ⁽³³⁾

مسئله ۲۰: که روژه دار په اوبو، دوا او تیلو باندې لونده گوته خپل مقعد ته داخل کړي، روژه یې فاسد ده، قضاء پر شته نه کفاره. ⁽³⁴⁾

⁽³⁰⁾ الشامي: ۳/۳۲۲.

⁽³¹⁾ الشامي: ۲/۳۹۵.

⁽³²⁾ الفتاوى الهندية: ۲/۳۹۵، فتاوى دارالعلوم دیوبند: ۳/۴۲۸.

⁽³³⁾ الدر مع الرد: ۲/۴۰۲.

⁽³⁴⁾ فتاوى الهندية: ۱/۲۰۴.

مسئله ۲۱: که یو روژه دار ته د روژې په حالت کې احتلام وشي، او دې په دی نیت خوراک او خښاک وکړي چې روژه مې فاسد شوه، پر ده باندي قضاء لازمېږي بې له کفارې - که څه هم احتلام روژې ته هېڅ ضرر نه رسوي- (35)

مسئله ۲۲: د روژې په حالت کې که یو څوک موټک ووهي (یعني خپل مني راوباسي) په دې سره روژه فاسدېږي، قضاء پرې لازم ده بې له کفارې. (36)

مسئله ۲۳: که روژه دار مایع دوا پوزه کې واچوي، روژه یې خرابېږي، قضاء پرې لازمېږي، او که جامد شی پوزه کې داخل کړي او هغه داخل ته نشي ولاړ، روژه یې نه فاسدېږي او که د دې یقین وشي چې دوا تر داخل پوري ولاړل نو بیا په جامد شي باندي هم روژه فاسدېږي. (37)

مسئله ۲۴: د روژې په حالت کې د خپلي میرمني سره د هغې په خوبه نږدېکت کولو باندي د دواړو روژه فاسدېږي، او پر دواړو قضاء او کفاره

(35) الشامي: ۴۰۶-۴۰۱/۲.

(36) الشامي: ۳۹۹/۲، البحر الرائق: ۲۷۲/۲.

(37) الشامي: ۴۰۲/۲.

لازمیږي که څه هم یو لا انزال ته نه وي رسېدلې (یعني که د سپړي د ذکر سر د میرمنې په فرج کې پټ شو او انزال و نه شي، هم قضاء او کفارې پر دواړو لازم ده). (38)

مسئله ۲۵: که روژه دار زیاتي اوبنکې تېرې کړي یا د اوبنکو څاڅکې په خوله کې جمع کړي بیا یې په یوه پلا تېرې کړي، روژه یې فاسد ده، قضاء پرې لازم ده بې له کفارې. (39)

د روژې مکروهات

مسئله ۱: د روژې په حالت کې که یو څوک په خوله کې ډیري لارې یوځای کړي بیا یې په یوه پلا تېرې کړي، دغه کار مکروه دی او په مازي لارو تېرولو سره روژه نه مکروه کیږي، روژه دار دې خپل لارې تېروي، په دې خاطر دې نه توکي چې په دې سره مې روژه خرابیږي. (40)

(38) الشامي: ۴۰۹/۲.

(39) الشاميه: ۴۳۴/۳.

(40) الفتاوى الهندية: ۲۰۳-۱۹۹.

مسئله ۲: د روژې په حالت کې بې له عذره د يو شي خوند کتل مکروه دی. (41)

مسئله ۳: د روژې په حالت کې د غاښو کریم یا یو بل د غاښو د پاکولو شی (لکه دندانسه) استعمالول مکروه دي، که مازي ستوني ته یوه ذره هم ولاړه شي، روژه په فاسدېږي. (42)

مسئله ۴: بی له ضرورت یو شی ژول روژه مکروه کوي. (43)

مسئله ۵: د روژې په حالت کې ستن لگول که په غوښه کې وي او که په رگ کې، روژه نه فاسدوي او نه یې هم مکروه کوي، که چیري یو څوک د روژې په حالت کې د طاقت ستن په دې خاطر ولگوي چې د روژې اثرات کم کړي نو بیا ستن لگول مکروه کار دی خو بیا هم روژه نه فاسدېږي. (44)

(41) المحيط البرهاني: ۳/۳۵۶.

(42) الشامي: الفتاوى الهندية: ۱/۱۹۹.

(43) الفتاوى الهندية: ۱/۱۹۹.

(44) بدایع الصنایع: ۲/۲۰۹.

مسئله ۶: د روژې په حالت کې د بې صبري له امله خوڅو وار غسلونه کول او يا هم اودسونه کول، مکروه دي، که روژه دار د گرمي له وجې غسل وکړي بې له کراهت جايز دی. (45)

مسئله ۷: د روژې په حالت کې بد نظري کول، غيبت کول، چغل خوري، پالتو او بې فايدي خبري کول، کبسنخل کول (کنخل کول)، خلگ په عذابول، سروز او سندرې اورېدل، سريالونه او پروگرامونه کتل، دا ټول روژه مکروه کوي او د ټولې ورځې ثواب يې له منځه ځي. (46)

مسئله ۸: د خاوند لپاره خپل د نبځې شونډې د روژې په حالت کې په خوله کې اخيستل مکروه دي. (47)

مسئله ۹: د خاوند لپاره خپله ميرمن په شهوت سره مسه کول، مچي ورڅخه اخيستل، پر بدن يې لاسونه تېرول، ټول مکروه دي، که چيري په

(45) الشامية: ۴۵۹/۳..

(46) الشامية: ۴۲۸/۲.

(47) بدايع الصنايع: ۴۱۷/۲.

شهوت سره دا کارونه نه وو، بيا کراهت نشته، او که چيري په دې کارونو سره د انزال ويړه وه او يا يې هم گمان و، بيا دا کارونه کول حرام دي. (48)

مسئله ۱۰: د روزه په حالت کې د داسې شيانو ويل، اورېدل او کتل چې انسان په شهوت کې راولي مکروه دي. (49)

مسئله ۱۱: ټوله ورځ د جنابت په حالت کې گرځېدل مکروه کار دی. (50)

مسئله ۱۲: په اودس او غسل کې د خولې او پوزه پرېلولو کې مبالغه کول مکروه دي. (51)

مسئله ۱۳: د استنجاء په وخت کې مقعد دومره په مبالغه سره پاکول چې دا شک ورڅخه پيدا شي چې اوبه به داخل ته تللي وي، په داسې مبالغې سره استنجاء کول مکروه ده. (52)

(48) کتاب الفقه: ۹۲۷/۱، شامي: ۲۱۷/۲، و ۴۱۷.

(49) حجة الله البالغة: ۱۴۱/۲.

(50) ابو داود شريف: کتاب الطهارة.

(51) الفتاوى الهندية: ۱۹۹/۱.

(52) الفتاوى الهندية: ۱۹۹/۱.

مسئله ۱۴: پېشلمی ډیر ځنډول چې د سپېدو د راختلو ویره ورڅخه پیدا شي، يعني دا شک ورڅخه پیدا شي چې سهار شوی به وي، دومره ځنډول يې مکروه دي. ⁽⁵³⁾

د هغو شيانو بيان چې نه روژه په ماتيري او نه هم مکروه کيږي:

مسئله ۱: په هیره سره خوراک او څښاک کول، که څه هم ځان په مور کړي او اوبه کړي، روژه نه په ماتيري. ⁽⁵⁴⁾

مسئله ۲: د روژې په حالت کې عطر يا خوشبو بوی کول يا استعمالولو سره روژه نه خرابيږي که بوی يې هر څومره تيز وي. ⁽⁵⁵⁾

مسئله ۳: د روژې په حالت کې خوله په مسواک سره پاکول سنت ده، که څه هم عطر والا مسواک وي، وچ وي او که لوند، تريخ وي او که خوږ يا

⁽⁵³⁾ الفتاوى الهندية: ۲۰۰/۱.

⁽⁵⁴⁾ الفتاوى الهندية: ۲۰۲/۱.

⁽⁵⁵⁾ الشاميه: ۴۲۰/۳.

بل قسم وي په ټولو سره روژه نه خرابيږي، او که يې ريشې د چا څخه تېرې شي هم روژه نه په خرابيږي. (56)

مسئله ۴: په تيلو يا په بل شي باندې سر يا ټول بدن، غوړولو سره روژه نه خرابيږي. (57)

مسئله ۵: سترگي تورول، يا سترگو ته دوا وراچول روژه نه خرابوي که څه هم د دوا يا رنجو خوند په ستوني کې محسوس شي. (58)

مسئله ۶: د روژې په حالت کې که ښځه يا سړی، داسي خوب وويني چې د هغه څخه غسل پرې فرض شي (احتلام ورته وشي) روژه يې نه خرابيږي. (59)

مسئله ۷: که مار، لږم يا بل زهر لرونکې خزنده روژه دار وچيچي (و يې خوري)، د روژه دار روژه نه په خرابيږي. (60)

(56) الفتاوى الهندية: ۱۹۹/۱.

(57) الشاميه: ۴۲۱/۳.

(58) الشاميه: ۴۲۱/۳.

(59) الفتاوى الهندية: ۱۹۹/۱.

(60) بدائع الصانع: ۲۰۹/۲.

مسئله ۸: لږ اوبنکې تیرولو سره روژه نه خرابیږي لکه یو یا دوه څاڅکي.

(61)

مسئله ۹: د روژې په حالت کې خپل نوکان اخیستل، تر قبضې زیاته ږیره

کوچني کول، د بدن نور اضافه وینتانه ایسته کول، په ټولو سره روژه نه

خرابیږي. (62)

مسئله ۱۰: د روژې په حالت کې چې د تیغ سره کومي اوبه ستوني ته را

پورته شي، روژه نه په خرابیږي. (63)

مسئله ۱۱: تر لمر لوېدو وروسته بیا د سهار د سپېدو راختلو پورې په شپه

کې خاوند او میرمن جماع کولای شي، په دې سره د راتلونکي ورځې روژه

نه خرابیږي. (64)

(61) الشامیه: ۴۳۴/۳.

(62) البحر الرائق: ۲۵۹/۲.

(63) فتاوی رشیدیه: ۳۷۱.

(64) سورة البقرة.

د روژې مستحبات

مسئله ۱: روژه مات تر لمر لویدو وروسته سمدستي (ژر) کول، او پېشلمې تر سپېدو تر مخه په آخر وخت کې کول، مستحب دی. (65)

مسئله ۲: مستحب دا ده چې روژه په خورما سره ماته شي هغه هم طاق عدد، که خورما نه وي په اوبو سره دي ماته کړل شي او يا په داسې شي سره چې پر اور نه وي پخ شوی. (66)

مسئله ۳: د روژه ماتې وروسته دعا کول يا دغه دعا ويل مستحب ده: **اللَّهُمَّ لَكَ صُمْتُ، وَعَلَى رِزْقِكَ أَفْطَرْتُ، ذَهَبَ الظَّمَأُ وَابْتَلَّتِ العُرُوقُ وَثَبَتَ الأَجْرُ إِنْ شَاءَ اللهُ.** (67)

مسئله ۴: د روژې په حالت کې ژبه د بدو او بې حای خبرو څخه او د بدن ټول اعضاء د بدو کارونو څخه ساتل مستحب دي. (68)

(65) الفتاوى الهندية: ۲۰۷/۱.

(66) مشکاة شريف: ۱۷۵/۱، مرقاة المفاتيح: ۲۵۷/۴.

(67) مشکاة شريف: ۱۷۵/۱.

(68) مرقاة المفاتيح: ۱۷۷/۴.

مسئله ۵: د روژې په میاشت کې نفلي صدقات کول، خیراتونه کول، دیني کتابونه مطالعه کول، د قرآن شریف تلاوت کول، درود شریف ډېر ډېر ویل، ذکرونه کول، او لا اله الا الله ویل، استغفر الله ویل، د جنت د غوښتلو دعاوې کول، او د دوزخ د اور څخه پناه غوښتل او ډیر خوب نه کول دا ټول مستحب کارونه دي. (69)

د کفارې مسئلې

مسئله ۱: د روژې د میاشتي روژه په قصده ماتولو سره کفاره واجیږي. (70)

مسئله ۲: د روژې کفاره به داسې ادا کوي: که ممکن وي مریې به آزادي، که دا امکان و نه لري، شپيته (۶۰) روژې به پرلپسې په داسې ډول نیسي چې په منځ کې به یې یوه روژه هم نه خوري، که د روژې نیولو توان یې نه درلود بیا به شپيته (۶۰) مسکینانو ته د دوو وختونو ډوډې ورکوي یا به (۶۰) مسکینانو ته د سرسایي په اندازه غنم او یا د هغه قیمت ورکوي. (71)

(69) مشکاة شریف : ۱/۱۷۵.

(70) شامي ۴۱۲/۲.

(71) شامي: ۴۱۲/۲.

مسئله ۳: که یو څوک د کفارې روژې نیسي باید (۶۰) شپيته روژې پرلپسې ونیسي، که یې په منځ کې یوه روژه ورځه پاتې شي، له سره به روژې نیسي او هغه مخکې چې یې څومره روژې نیولې وي د هغوی اعتبار نشته. (72)

مسئله ۴: د روژې د میاشتي روژه چې یو څوک ماته کړي کفارې پر لازمېږي، له دې ماسوا نورې روژې چې یو څوک ماتې کړي په هغوی کې کفارې نه لازمېږي لکه نفلي روژه، د نذر روژه او داسې نور... (73)

مسئله ۵: که د کفارې روژې یو چا د قمري میاشتي د لومړۍ نیتې څخه شروع کړې نو دوې قمري میاشتي دي روژې ونیسي دا فرق نه کوي که قمري میاشتي ۲۹، ۲۹ ورځې وي او که ۳۰، ۳۰ ورځې، او که یې د قمري میاشتي په منځ کې روژې شروع کړې نو بیا به خامخا (۶۰) شپيته روژې پوره کوي. (74)

(72) شامي ۴۱۲/۲.

(73) بدائع الصنائع: ۲/۳۶۰.

(74) الهنديه: ۱/۲۱۵.

مسئله ٦: که د رمضان المبارک د میاشتي څو مختلفې روژې یو چا ماتې کړي وي که څه هم په جماع سره وي، د ټولو لپاره به یوه کفارو ورکوي، او که د څو کلونو د روژې د میاشتو مختلفې روژې یو چا په خوراک او څښاک سره ماتې کړي وي، په دې صورت کې هم به یوه کفارو ورکوي، او که چا د څو کلونو د روژې د میاشتو روژې په جماع سره ماتې کړي وي، بیا به د هر کال د روژو لپاره جلا جلا کفارو ادا کوي. (75)

مسئله ٧: کوم مسکینانو ته چې د روژې په کفارو کې ډوډۍ ورکول کیږي، په هغه کې دا لازمي ده چې دغه مسکینان به وږي وي، که یې نسونه ډک وو، او ده ډوډۍ ورکړل کفارو یې نه صحیح کیږي. (76)

مسئله ٨: د کفارې په ډوډۍ کې دا نه ده ضروري چې (٦٠) مسکینانو ته به پر یو ځای ډوډۍ ورکوي بلکې که په څو ورځو کې څو مسکینانو ته ډوډۍ ورکړي او (٦٠) تعداد پوره کړي کفارو یې ادا کیږي یعنی تسلسل نه دی پکې لازمي. (77)

(75) احسن الفتاوی: ٣/٤٣٤.

(76) ٣/٤٧٩.

(77) هندیه: ١/٥١٤.

مسئله ۹: که یو څوک غواړي چې کفار په نقدو پیسو ادا کړي د هغه لپاره لازمي دا ده چې (۶۰) مختلفو مسکینانو ته به پیسې ورکوي که یې یو مسکین ته په یوه ورځ د (۶۰) کسانو پیسې ورکړلې نو دا پر یوه باندي حسابیږي. (78)

د مریض، معذور، شیخ فاني او د فدیې مسئلې

مسئله ۱: کوم څوک چې د ډیر عمر وي او د ضعیفوالي آخري درجه کې وي او د روژې نیولو توان و نه لري، هغه به روژه نه نیسي بلکې فدیې به ورکوي. (79)

مسئله ۲: کوم څوک چې داسې مریض وي چې نه هم روژې نیولې شي او نه هم په راتلونکي کې یې د جوړیدلو امید وي، هغه به روژې نه نیسي بلکې فدیې به ورکوي. (80)

(78) هندیه: ۵۱۳/۱.

(79) المحيط البرهانی: ۳۶۱/۳.

(80) المحيط البرهانی: ۳۶۱/۳.

مسئله ۳: د روژې فديه دا ده چې د هرې روژې په بدل کې به يو مسكين ته د سرسايې په اندازه غنم وركوي او يا به د هغه غنمو قيمت وركوي (د سرسايې اندازه دا ده: نصف صاع غنم يعني پاو كم دوه كيلو غنم يا يې قيمت). (81)

مسئله ۴: كه يو مريض د روژو فديه وركړې وي او بيا په آينده كې الله تعالى دته شفاء وركړي او د روژو نيولو توان پيدا كړي نو دى به د هغه ټولو روژو قضاء را گرځوي او كومه فديه چې يې وركړى ده د هغه ثواب به الله ﷻ دته جلا وركړي. (82)

مسئله ۵: فديه به د روژې د مياشتي د شروع كېدلو وروسته وركوي كه يو چا د روژو فديه د رَمَضَانَ المبارک د مياشتي تر مخه ادا كړل، دا نه صحيح كيږي، او كه د روژې مياشت شروع شي بيا پروا نكوي د ټولي مياشتي دا پر يو ځاى ادا كولای شي. (83)

(81) المحيط البرهاني: ۳/۳۶۱.

(82) فتاوى الهندية: ۱/۲۰۷.

(83) فتاوى الشامى: ۳/۴۷۲.

مسئله ۶: د ټولو روژو فديه که يو مسکين ته په يوه ورځ، پر يو ځای ورکړي او که يې څو مسکينانو ته ورکړي، دواړه صورتونه جايز دي. ⁽⁸⁴⁾

مسئله ۷: که يو څوک سخت مريض وي او روژه نشي نيولای، هغه دې د هغې ورځې روژه پرېږدي وروسته چې جوړ شي د قضاء په نيت سره دې روژه ونيسي. ⁽⁸⁵⁾

مسئله ۸: د کوم مريض چې په راتلونکي کې د جوړيدلو اميد وي، د هغه فديه ورکول روا نه دي. ⁽⁸⁶⁾

مسئله ۹: که يو چا روژه نيولې وي او د ورځې سخت مريض شي، که روژه نه کړي ماته د مرض د زياتېدولو ويره وي او يا يې د مړ کېدلو غالب گمان وي، نو دغه کس لپاره روژه ماتول روا دي، يواځې به په آينده کې قضاء راگرځوي، کفارہ پر نشته. ⁽⁸⁷⁾

⁽⁸⁴⁾ شامي: ۴۲۷/۲.

⁽⁸⁵⁾ هنديه: ۲۰۷/۱.

⁽⁸⁶⁾ بدائع الصنائع: ۱۰۵/۱.

⁽⁸⁷⁾ هنديه: ۲۰۷/۱.

مسئله ۱۰: که مسافر مقیم شي، او د روژو نیولو توان ولري، هغه به د سفر په حالت کې د خوړل شوو روژې قضاء راوړي، فديه ورکول روا نه ده. (88)

مسئله ۱۱: څوک چې د سفر اراده لري او شرعي فاصله موجود وي (۴۸ میل/۷۷.۲۴ کیلو میتره) د هغه لپاره بهتره دا ده چې روژه دي ونیسي که تکلیف نه و، او که تکلیف و، بیا دي روژه نه نیسي، وروسته دې یواځې قضاء راوگرځوي. (89)

مسئله ۱۲: که مسافر روژه نیت کړل او وروسته یې د ورځې د سفر په حالت کې بیرته ماته کړل، یواځې قضاء پر شته، کفاره نه پر لازمیږي. (90)

(88) هندیه: ۲۰۷/۱.

(89) هندیه: ۲۰۷/۱.

(90) شامي: ۴۳۱/۲.

د مېرمنو اړوند مسئلې

مسئله ۱: د کومي ميرمني خاوند چې بد خوۍ او غصه کوونکی وي، د هغې لپاره روا ده چې د ديگ، خوراک او ډوډۍ خوند وگوري. (91)

مسئله ۲: کومه ميرمن چې د مياشتني ناروغي په حالت کې وي، روژه دي نه نيسي وروسته دې قضاء راوړي، او د ورځي خوراک او څښاک کولای شي، خو د نورو مخته به يې نه خوري. (92)

مسئله ۳: که يوه ميرمن حامله وي يا کوچني ته شېدې ورکونکې مور وي او د دې غالب گمان دا وي که روژه ونيسي، نو کوچني يا دې ته تاوان رسېږي، نو روژه دي نه نيسي وروسته دې قضاء راوړي. (93)

مسئله ۴: که يوه حامله د روژې په حالت کې خپل حمل د طبي ماشين آلاتو په ذريعه گوري، روا او جايز دی، او که چيري بنځينه ډاکټره خپل گوته يا د لاسپوښ (دستکله) سره گوته د معاينې لپاره د حاملې بنځي فرج ته ور داخل کړي، که يې گوته يا لاسپوښ لوند و (د حاملې روژه فاسديږي)

(91) فتاوی شامي: ۴۱۲/۲.

(92) البحر الرائق: ۲۸۹/۲.

(93) تاتارخانيه: ۲۸۳/۲.

يا گوته او لاسپوښ وچ وي خو کله چې فرج ته داخل کړي او بيا يې را وباسي وروسته لونده شي بيا يې دويم ځلي دغه لونده گوته ور داخل کړي، نو په دواړو صورتونو کې د حاملې ښځې روژه فاسديږي، او که وچه گوته يا وچ لاسپوښ فرج ته ور داخل کړي، روژه يې نه فاسديږي. (94)

مسئله ۵: که يوه ميرمن د روژې په حالت کې وي، او د ورځې په جريان کې مياشتني ناروغي ورته راشي، روژه يې فاسد ده، په دغه ورځ د خوراک او څښاک اجازه ورته شته، البته په آينده کې به د مياشتني ناروغي د نورو ورځو د قضايي سره د دغه ورځې قضاء هم راگرځوي. (95)

مسئله ۶: که يوه ميرمن د کفارې روژې نيسي (د کفارې په بيان کې يې تفصيل تير شوی دی) او د دغه روژو په منځ کې مياشتني ناروغي ورته راشي، دغه ناغه کفارې ته تاوان نه رسوي، چې په کومه ورځ پاکه شي د هغې ورځې څخه به روژه نيسي او خپل د کفارې (۶۰) شپيته روژې به پوره کوي، که چيري د مياشتني ناروغي وروسته يوه ورځ هم روژه وخوري، نو له

(94) شامي: ۲۹۷/۲.

(95) فتاوی تاتارخانيه: ۲۷۲/۲.

نوي سر څخه به (۶۰) شپيته روژې نيسي، مخکي چې يې هرڅو روژې نيولي وي هغوی ته اعتبار نشته. (96)

مسئله ۷: که يوه ميرمن خپل فرج (شرمگاه) ته د روژې په حالت کې دوا داخل کړي، روژه يې فاسد ده، قضاء پرې لازمېږي بې له کفارې. (97)

مسئله ۸: که يوه ميرمن خپل فرج (شرمگاه) ته لونده گوته د روژې په حالت کې داخل کړي، روژه يې فاسديږي، قضاء پرې لازم ده بې له کفارې. (98)

مسئله ۹: که يوه ميرمن خپل فرج ته وچه گوته داخل کړي، بيا يې را وباسي او هغه لونده وي، که يې بيا دغه لونده گوته داخل کړل، روژه يې فاسد ده، قضاء پر لازم ده بې له کفارې. (99)

مسئله ۱۰: که د حاملې بڼځي لپاره د روژې په مياشت کې د ورځي معاينه (طبي کتنې) ته سخته اړتيا وي، او دوا يا بل شی د ماشين يا لاس

(96) البحر الرائق: ۱/۱۹۴.

(97) هنديه: ۱/۲۰۴.

(98) شامي: ۲/۳۹۷.

(99) شامي: ۲/۳۹۷.

په ذریعه داخلولو ضرورت وي، نو بیا دي د هغې ورځې روژه نه نیت کوي، وروسته دې یواځې قضاء راوړي. (100)

مسئله ۱۱: که یو خاوند د روژې په حالت کې خپل د میرمنې فرج ته گوته ور داخل کړي، که چیرې یې گوته وچه وه روژه یې نه خرابیږي (خو دا ښه کار نه دی) او که د خاوند گوته لونده وه نو د میرمنې روژه یې فاسدیږي، او پر میرمن قضاء لازمیږي یې له کفارې. (101)

مسئله ۱۲: که یو خاوند خپل د میرمنې شرمگاه ته گوته ور داخل کړي او شهوت پر غالب شي، او دی دا فکر وکړي چې روژه مو ماته سول او د خپلې میرمنې سره نږدیکت وکړي نو د دواړو روژه فاسدیږي، پر دواړو قضاء او کفار له لازمی ده. (102)

(100) شامي: ۳۹۷/۲.

(101) شامي: تبیین الحقائق: ۳۳۰/۱.

(102) بدائع الصنائع: ۱۰۰/۲.

مسئله ۱۳: د روژې په حالت کې دې میرمن مایع شی خپل د بولو په ځای کې نه اېږدي، که یې کېږدي روژه یې فاسدېږي او قضاء پر لازمي ده. (103)

مسئله ۱۴: د بنڅو لپاره پر شونډو سرخي، کریم، تیل یا واسلین لگول مکروه دي، که د دې شیانو ذرات ستوني ته ولاړ شي، روژه یې فاسدېږي، قضاء پرې لازميږي بې له کفارې. (104)

مسئله ۱۵: خاوند نشي کولای چې د میرمني پر ځای قضایي روژې ونیسي. (105)

مسئله ۱۶: که یو خاوند خپل د میرمني د غټو بولو په ځای کې خپل عضو داخل کړي، د دواړو روژې فاسدېږي، پر دواړو قضاء او کفاره لازم ده، دا خبره باید واضح وي چې په اسلام کې د دې اجازه نشته چې د خپلي میرمني

(103) شامي: ۴۰۰/۲.

(104) احسن الفتاوی: ۴۳۴/۴.

(105) بدائع الصانع: ۱۰۳/۲.

د غټوبولو په ځای کې جماع وکړي، که څه هم بنځه یې پر راضي وي، که یې څوک وکړي پر هغه باندي د الله ﷻ او د رسول الله ﷺ لعنت دی. (106)

مسئله ۱۷: د خاوند لپاره د روژې په حالت کې خپل د میرمني شونډان په خوله کې اخیستل مکروه دي، باید ځان ورڅخه وساتي. (107)

مسئله ۱۸: میرمن د روژې په حالت کوچني ته شېدې ورکولای شي. (108)

مسئله ۱۹: که یو میرمن د روژې په میاشت کې د میاشتنی ناروغي په حالت کې وي، او د ورځې پاکه شي، هغه دې تر لمر لویدو پوري خوراک او څښاک نه کوي، او د دغه ورځې په شمول د ناچوري د نورو ورځو قضایې به په آینده کې را گرځوي. (109)

مسئله ۲۰: که حاملې بنځي ته وینه راشي، هغه به روژه نه ماتوي بلکې د نورو ورځو په شان به روژه نیسي او لمونځ به کوي ځکه دا وینه د میاشتنی

(106) شامي: ۴۰۹/۲، مشکاة شريف: ۳۱۳.

(107) ۴۱۷/۲.

(108) البحر الرائق: ۲۷۸/۲.

(109) البحر الرائق: ۲۹۱/۲.

ناجوړي نه ده، دا د استحاضې وینه ده که هر څومره راشي، روژه نه په خرابيږي. (110)

مسئله ۲۱: که یوه میرمن د روژې په میاشت کې د میاشتنی ناروغي د بندولو دوا وخورې، ترڅو پوري چې میاشتنی ناروغي بنده وي، د هغه وخت پوري دا میرمن پاکه بلل کیږي، خپل روژې او لمونځونه به کوي، خو داسې دواوې خوړل که څه هم روا دي خو بعضي طبي ناروغيانې ورڅخه پیدا کیږي باید د پوه او دینداره ډاکټر په مشوره سره وخورل شي. (111)

مسئله ۲۲: که یوه میرمن د لیکوریا (د شرمگاه څخه یې سپینه اوبه ډیري راځي) په ناروغي اخته وي، هغه به روژه نیسي او روژه به نه خوري. (112)

مسئله ۲۳: د روژې په حالت کې که یو خاوند د خپلي میرمني سره نږدیکت په زوره وکړي او د میرمني یې نه وي خونبه او خاوند څو واړه منع هم کړي، نو په دې صورت کې د دواړو روژه فاسدیږي، پر میرمن یواځې قضاء شته

(110) البحر الرائق: ۱/۱۹۱.

(111) فتاوی شامي: ۱/۳۰۶.

(112) شامي: ۱/۱۴۹.

او پر خاوند قضاء او كفاره دواړه لازميږي او خاوند په دې سره گناهگار كېږي. (113)

مسئله ۲۴: د روژې په حالت كې د خاوند لپاره د ميرمن ځيگر په خوله كې نيول مكروه دى، او كه د ځيگر څخه شېدې د خاوند ستوني ته ولاړې شي پر خاوند باندي قضاء او كفاره دواړه لازميږي. (114)

مسئله ۲۵: كه د روژې په حالت كې يوه ميرمن د حمل د مخنيوي په خاطر لوپ (loop) وړ داخل كړي، روژه يې فاسد ده، قضاء پرې لازميږي بې له كفارې، او كه د سپېدو تر مخه يې وړ داخل كړي، بيا يې روژه نه فاسديږي. (115)

مسئله ۲۶: د بنځو لپاره په كور كې تراويح كول بهتره او افضل دي، د تراويح لپاره به بنځي مسجد ته نه ځي. (116)

(113) فتاوى الهنديه: ۲۰۵/۱.

(114) فتاوى الهنديه: ۲۰۰/۱.

(115) فتاوى شامي: ۳۶۹/۳.

(116) صحيح البخاري: حديث شماره: ۸۶۹، ابو داود: ح: ۵۷۰، فتاوى شامي: باب الامامة.

مسئله ۲۷: که د یوې بنځي ماشوم ډیر کوچنی وي، او مور یې ډوډی ورکوي خو بل څوک نه وي چې دغه ډوډی یو ځل په ژولو پسته کړي او دغه ماشوم ته یې ورکړي، نو مور لپاره یې روا ده چې پخپل خوله کې یې وژوي او وروسته یې کوچني ته ورکړي، او که بل څوک موجود و، نو بیا د مور لپاره یې مکروه ده چې ډوډی په ژولو پسته کړي. (117)

مسئله ۲۹: که یوه میرمن خپل د بولو په ځای کې تیشو پیپر (تشناب کاغذ) یا پنبه کېږدي، او داخل ته ولاړه شي، روژه یې فاسدیږي، او که دغه تشناب کاغذ لږ د باندي پاتي وي، بیا یې روژه نه فاسدیږي. (118)

مسئله ۳۰: د روژې په حالت کې که یوه میرمن په سترگو کې لینز (مصنوعي د سترگو غمی) کېږدي، روا او جایز دی، روژه یې نه فاسدیږي. (119)

(117) البحر الرائق: ۴۸۹/۲، شامي: ۳۹۵/۳.

(118) شامي: ۳۶۹/۳.

(119) الشاميه: ۴۲۱/۳.

د نوی ځوان شوي هلک او انجلۍ مسئلې

مسئله ۱: که نابالغ هلک یا انجلۍ د روژې په میاشت کې د ورځي بالغ شي، پر دوي باندي لازم ده چې خوراک، څښاک او د روژې فاسدونکي ټول شيان پرېږدي، که په دغه ورځ خوراک یا څښاک وکړي، نو قضاء نه پر لازمېږي. (120)

مسئله ۲: که یو نابالغ هلک یا انجلۍ تر زوال ترمنځه بالغ شي، او د دې ورځي د روژې نیت وکړي، نیت یې صحیح دی، دغه ورځ یې په فرضي روژه کې حسابېږي. (121)

(120) البحر الرائق: ۲/۲۸۸.

(121) البحر الرائق: ۲/۲۸۹.

د روژې جديد مسئلې

مسئله ۱: د زړه د مريض لپاره روا ده چې د روژې په حالت کې هغه دوا چې تر ژبې لاندې اېښودل کېږي، کېږدي، په دې شرط چې د دوا حصه به ستوني ته نه ځي، که ستوني ته ولاړه سي، روژه يې فاسديږي. ⁽¹²²⁾

مسئله ۲: د روژې په حالت کې وينه ورکول، يا د بل وينه ځان ته ور لگول يا گلوکوز بدن ته ورکول، ټول روا او جايز دي. ⁽¹²³⁾

مسئله ۳: که د روژې په حالت کې يو څوک د دماغ يا نس عمليات وکړي، او د نس څخه يو شی، را وباسي، دوا او يا بل شی، دماغ او نس ته داخل نه کړل شي، نو په دې صورت کې يې روژه نه خرابيږي، او که يې دماغ او نس ته دوا يا بل شی ور داخل کړي، نو روژه يې فاسديږي، قضاء پرې لازميږي بې له كفارې. ⁽¹²⁴⁾

مسئله ۴: که د روژې په حالت کې يو څوک د دماغ او نس ماسوا د بدن د بل عضو عمليات وکړي، نو که د هغه عضو او دماغ يا نس تر منځ منفذ

⁽¹²²⁾ شامي: ۳/۳۹۵.

⁽¹²³⁾ الهنديه: ۱/۲۲۰، الدر مع الرد: ۳/۳۹۹.

⁽¹²⁴⁾ شامي: ۲/۴۱۰، ۳/۳۶۸.

لاړه) موجود نه وه، نو عملیات یې روژې ته هیڅ نقصان او تاوان نه رسوي، او که منفذ موجود و، نو د مسئله ۳ په شان یې حکم دی. (125)

مسئله ۵: د روژې په حالت کې مصنوعي غاښونه استعمالول روا او جایز دي. (126)

مسئله ۶: وکس یا د بام په شان د نورو دواوو استعمالول د روژې په حالت کې روا او جایز دی، او که یو څوک وکس په گرمو اوبو کې واچوي او وروسته یې دود کش کړي یا یې پر پوزه ولگوي او دننه ولاړ شي، په دواړو صورتونو کې روژه فاسدېږي. (127)

مسئله ۷: د روژې په حالت کې انهیلر (د سابندی د مریضانو لپاره استعمالېږي) استعمالول، روژه فاسدوي، او قضاء په لازمیږي بې له کفارې. (128)

(125) شامي: ۴۱۰/۲، ۳۶۸/۳.

(126) امداد الفتاوی: ۱۴۲/۲.

(127) فتاوی دارالعلوم: ۴۱۸/۶.

(128) بدائع الصنائع: ۵۳۵/۲.

مسئله ۸: که یو څوک په روژه کې بې له انهيېلر گذاره نشي کولای، نو هغه ته روژه پریښودل روا دي، که جوړ شي، قضاء دي را وگرځوي، او که نشي جوړ، فديه دې ورکړي. (129)

مسئله ۹: د روژې په حالت کې اکسیجن (OXYGEN) لگول روا او جایز دی په دې شرط چې په اکسیجن کې به یې نورې دواوې نه وي گډې کړي، او که چیرې د اکسیجن سره نوري دواوې گډې شوي وي، بیا روژه فاسدوي. (130)

مسئله ۱۰: د روژې په حالت کې انیما (ENEMA) استعمالول، روژه فاسدوي، انیما ته په کندهاري لهجه اماله وایي. (131)

مسئله ۱۱: د روژې په حالت کې وینه د معاینې لپاره ورکول روا او جایز دي، روژه نه په خرابیږي. (132)

(129) هندیه: ۵۱۳/۱.

(130) المراقي: ۲۴۱.

(131) بدائع الصنائع: ۲۲۲/۲ او تاتارخانيه: ۳۶۶/۲.

(132) بدائع الصنائع: ۴۷۶/۲ و ص ۹۲.

مسئله ۱۲: د روژې په حالت کې سونو گرافي، الترا ساونډ د بدن څخه د باندي کول، روژه نه فاسدوي، او داخلي سونو گرافي روژه فاسدوي. چې د يوې آلې په ذريعه کيږي او ستوني يا د بنځي فرج ته هغه آله ور داخلوي، او د داخولو مخکي بعضي مواد پرې وهي. (133)

مسئله ۱۳: د روژې په حالت کې فشار کتل، يا د زړه گراف کتل روا او جايز دي، روژه نه خرابوي. (134)

(133) شامي: ۳۹۷/۲.

(134) بدائع الصنايع: ۹۲/۲.

د تراويح مسئلې

مسئله ۱: د روژې په مياشت کې (۲۰) رکعتہ تراويح د نارينه او ښځو لپاره سنت موکده دي، نارينه وو لپاره په جماعت سره کول سنت علی الکفایه دي، او د ښځو لپاره په کور کې تراويح کول افضل او بهتره دي. (135)

مسئله ۲: د تراويح شل رکعتہ په لس سلامونه کول سنت دي يعني د دوو دوو رکعاتو نیت به کوي، او د هر څلور رکعاتو وروسته به لږ کښيني، او دغه ناستي ته ترويحه وايي، د دغه ناستي په حالت کې به آرام کښيني، يا به تلاوت کوي، يا به دعا کوي، يا به درود شريف وايي، يا به تسيحات وايي. (136)

مسئله ۳: ترويحه کې چې کومه دعا يو کس وايي او نور غوږ پرې نيسي دا روا کار دی، او که يې څوک نه وايي، پته خوله کښيني، د دې اجازه هم سته، يعني خامخا به خلگ دا دعا لازمي نه گڼي، او د دې دعا الفاظ په يوه حديث کې يو ځای نه دي راغلي البته په څو حديثونو کې يې يوه يوه

(135) هندیه: ۱۱۵/۱، خانيه: ۲۳۳/۱.

(136) هندیه: ۱۱۵/۱.

ټوټه ذکر شوې ده چې ټول سره یو ځای شي، دغه دعا ورڅخه جوړېږي.
(137)

مسئله ۴: د ماخستن د فرض لمانځه وروسته به تراویح کوي، بې له
ماخستن لمونځ کولو د تراویح په جماعت کې گډون روا نه دی. (138)

مسئله ۵: په تراویح کې قرآن شریف پوره ویل سنت دی، امام او مقتدي
دواړو ته الله ﷻ د قرآن شریف د ویلو او اورېدولو ثواب ورکوي که څه هم
مقتدي د امام قرات یواځې سماع کوي. (139)

مسئله ۶: یو ځل ټول قرآن شریف په تراویح کې ویل سنت دی، د خلگو
د سستي له وجې به یې امام نه پرېږدي بلکې یو ځل به ختم کوي. (140)

مسئله ۷: په تراویح کې د سورة الفیل (الم تر کیف) څخه بیا تر سورة
الناس (قل اعوذ برب الناس) پوري سورتونه ویل روا دي، خو په دې سره
یواځې د تراویح سنت ادا کېږي، د پوره قرآن شریف د ختم ثواب نشته ځکه

(137) شامي: ۴۶/۲.

(138) خاتیه: ۲۳۵/۱.

(139) الدر مع الرد: ۴۶/۲، هندیه: ۱۱۷/۱، تاتارخاتیه: ۴۷۹/۱.

(140) الدر مع الرد: ۴۶/۲، هندیه: ۱۱۷/۱، تاتارخاتیه: ۴۷۹/۱.

قرآن شریف په تراویح کې ویل جلا سنت دی او تراویح کول جلا سنت دی. (141)

مسئله ۸: که فرض او وتر امام صاحب په جماعت سره ورکړي، او حافظ صاحب یواځې تراویح په جماعت سره ورکړي، دا روا عمل دی ځکه حضرت عمر رضی الله عنه به فرض او وتر ورکول او حضرت ابی بن کعب رضی الله عنه به تراویح ورکولې. (142)

مسئله ۹: حافظ صاحب دي یوځل د یو سورت په شروع کې **بسم الله الرحمن الرحیم** په زوره سره ووايي او د نورو سورتونو د شروع کولو تر مخه دې کرار وایي. (143)

مسئله ۱۰: که یو څوک په ولاړه تراویح کولای شي، د هغه لپاره په ناستي تراویح کول مکروه دي. (144)

(141) هندیه: ۱۱۹/۱، البحر الرائق: ۶۸/۲، الدر مع الرد: ۴۶/۲،

(142) هندیه: ۱۱۶/۱.

(143) شامي: ۴۹۱/۱.

(144) هندیه: ۱۱۸/۱.

مسئله ۱۱: ډیرې خلگ داسي دي چې د حافظ صاحب سره د اول رکعت په شروع کې گډون نه کوي، خپل سوچونه وهي يا شا او خوا گوري، چې هر کله حافظ صاحب د اول رکعت رکوع ته ځي، ژر ژر نيت وتړي او اقتداء پسې وکړي، دا کار مکروه دی، بايد د شروع څخه گډون وکړي. (145)

مسئله ۱۲: که د يو کس څخه فرض لمونځ تېر شوی وي او تراويح شروع وي، نو دې دي اول د ماخستن فرض لمونځ وکړي او دوه رکعت سنتونه دي وکړي، وروسته دي د تراويح جماعت کې گډون وکړي، او چې کله وتر وشي نو چې هر څو رکعاته تراويح ورڅخه تيري شوي وي، هغه دي د وترو وروسته وکړي. (146)

مسئله ۱۳: په نابالغ پسې تراويح کول، روا نه دي. (147)

مسئله ۱۴: که يوه ورځ وروسته څوک خبر شي، چې د تېري ورځې تراويح يې فاسدي شوي دي، يا يې يو څو رکعتونه فاسد شوي دي، نو د هغه قضاء نشي راگرځولای نه په جماعت سره او نه هم يوازې، البته دومره کولای

(145) هنديه: ۱۱۷/۱.

(146) خاتيه: ۲۴۳/۱.

(147) المحيط البرهاني: ۴۲/۲.

شي چې د قرآن شريف ختم مڪمل كولو په خاطر كوم قرآن چې يې په فاسد شوى ركعتونو كې ويلى و، هغه دي د دويمې شپې په تراويح كې ووايي. (148)

مسئله ۱۵: كه سامع امام ته فتحه د قرآن شريف څخه په كتلو وركړي، نو د سامع لمونځ فاسديږي او كه امام يې فتحه واخلي د ټولو لمونځ فاسديږي. (149)

مسئله ۱۶: كه د يو چا څخه د تراويح بعض ركعتونه پاتې شي، او شپه پر تېره شي، نو بله ورځ د پاتې ركعتونو قضاء نشي راگرځولای او نه هم قضاء پرې شته. (150)

مسئله ۱۷: نابالغ سامع جوړيدلای شي، او په اول صف كې د غټانو سره هم درېدلې شي په دې كې كراهت نشته. (151)

(148) هنديه: ۱۱۷/۱.

(149) هنديه: ۱۰۱/۱.

(150) هنديه: ۱۱۷/۱.

(151) احسن الفتاوى: ۵۱۷/۳.

مسئله ۱۸: تراويح به د روژې په ټوله مياشت کې کوي، بعضي خلگ د دريو ورځو يا د اوو ورځو ختم وکړي، بيا ټوله مياشت تراويح نه کوي، او يا د ۲۵ پورې د ختم تراويح وکړي، بيا نوري تراويح نه کوي، دا کار کول مکروه دی. ⁽¹⁵²⁾

مسئله ۱۹: که يو چا په هېره سره څلور رکعت تراويح پر يو ځای وکړلې، نو که پر دوهم رکعت يې ناسته کړې وه، څلور سره رکعتونه يې صحيح دي او په دا صورت کې سجده سهو هم نه پرې لازميږي، او که يې پر دوهم رکعت ناسته نه وه کړې، اول دوه رکعتونه به بيرته راگرځوي، يواځي يې آخري دوه رکعاتونه صحيح دي او په دا صورت کې به سجده سهو خامخا کوي او که يې سجده سهو و نه کړل يو رکعت يې لا هم نه صحيح کيږي، ټول به بيرته راگرځوي. ⁽¹⁵³⁾

⁽¹⁵²⁾ هندیه: ۱۱۸/۱، سامي: ۴۷/۲.

⁽¹⁵³⁾ الفتاوی الخانيه: ۱/۲۳۸-۲۴۰.

د اعتكاف مسئلې

مسئله ۱: د روژې د مياشتې په آخرو لسو ورځو کې د عبادت په نيت سره په مسجد کې اوسېدلو ته سنت اعتكاف وايي چې دا سنت على الكفايه دى يعنې كه په كلي کې يو كس وكړي د ټولو غاړه پرې خلاصېږي. ⁽¹⁵⁴⁾

مسئله ۲: د سنت اعتكاف لپاره لازمي ده چې د شلمي (۲۰) روژې د لمر لويډو تر مخه مسجد ته داخل شي او د اعتكاف نيت د لمر لويډو تر مخه وكړي، كه يو څوك د لمر لويډو تر مخه مسجد ته داخل شي خو نيت د لمر لويډو وروسته وكړي، دا اعتكاف يې مسنون نه بلل كيږي. ⁽¹⁵⁵⁾

مسئله ۳: معتكف لپاره مستحب ده چې خپل ځان ته پرده را ځوړنده كړي ترڅو په ښه توگه عبادت وكړي. ⁽¹⁵⁶⁾

مسئله ۴: د نارينه په شان ښځې هم كولاى شي چې اعتكاف وكړي خو ښځې به د اعتكاف لپاره په كور کې خاص ځاى مشخص كوي، او هلته به پرده را ځوړوي، بې له طبيعي او شرعي عذر څخه به د باندي نه راوځي،

⁽¹⁵⁴⁾ فتاوى الهنديه: ۲۱۱/۱.

⁽¹⁵⁵⁾ هنديه: ۲۱۱/۱.

⁽¹⁵⁶⁾ فتح القدير: ۳۰۵/۲.

د نبخې لپاره په کور کې اعتکاف کول داسي دی لکه د نارینه لپاره په مسجد کې اعتکاف کول. (157)

مسئله ۵: د نارینه لپاره په کور کې اعتکاف کول روا او جايز نه دي، نارینه به خامخا په داسي مسجد کې اعتکاف کوي چې هلته اذان او اقامت کېږي او پنځه وخته لمونځ په جماعت سره کېږي، او د اعتکاف لپاره تر ټولو غوره ځای د مکې شريفې مسجد الحرام دی، بيا د محمد ﷺ مسجد دی، بيا بيت المقدس شريف دی، بيا جامع مسجد دی، بيا هغه مسجد دی چې مقتديان يې ډير وي او د هغه وروسته خپل د کلي مسجد د اعتکاف لپاره غوره دی. (158)

مسئله ۶: ميرمن به د اعتکاف لپاره خپل له خاوند څخه اجازه اخلي او که يې خاوند منع کړي، اعتکاف به نه کوي، که چيري د خاوند په اجازه سره اعتکاف وکړي نو په دغه موده کې به کوروالی نه کوي. (159)

(157) هنديه: ۲۱۱/۱.

(158) هنديه ۲۱۱/۱.

(159) هنديه: ۲۱۱/۱.

مسئله ۷: د معتكف لپاره په داخل مسجد كې خوراك، خښاك، خوب كول روا دی، او د اوداسه لپاره به د مسجد د حدودو څخه د باندي ځي. ⁽¹⁶⁰⁾

مسئله ۸: د معتكف لپاره په داخل مسجد كې خبري كول، روا دي، په اشارو به خبري نه كوي او نه هم دا ثواب لري، البته په داخل مسجد كې بانډار جوړول او مجلسونه كول مكروه تحريمي دي. ⁽¹⁶¹⁾

مسئله ۹: معتكف لپاره په داخل مسجد كې سگريټ څكول، يا چلم څكول روا نه دي او نه به هم له دې لپاره دباندي وځي، كه يو څوك بيخي د سگريټو عادي وي، هغه چې كله اودس ته وځي، نو په لاره كې دي يې څكوي او وروسته دي په اوداسه كې خوله ښه پاكوي چې د بوی څخه يې خلك په عذاب نشي، كه د يو چا د خولې څخه هميشه د سگريټو بوی را وځي د هغه لپاره اعتكاف جايز نه دی. ⁽¹⁶²⁾

مسئله ۱۰: لاندي كارونو سره اعتكاف فاسديږي:

⁽¹⁶⁰⁾ هنديه: ۲۱۲/۱.

⁽¹⁶¹⁾ هنديه: ۲۱۳/۱.

⁽¹⁶²⁾ مشكاة المصابيح: ۶۸، شامي: ۵۲۵/۲.

- بې له طبيعي (قضاء حاجت) يا شرعي (غسل، اودس يا د جمعي لمونځ) عذر د مسجد څخه د باندي وتل،
- روژه ماتول،
- د اعتكاف په وخت كې نږديكت كول،
- بڼځي ته مياشتني ناروغي يا د كوچني ناروغي راتلل،
- د مريض پوښتني او د جنازې لمانځه لپاره وتل،
- د عذر په وجه د مسجد څخه وتل خو هلته بې له ضرورت زيات وخت تيرول. ⁽¹⁶³⁾

مسئله ۱۱: بې له ضرورت دي معتكف ټيلفون نه استعمالوي، او نه به ټيلفون كې گيمونه كوي ځكه يو خو د وخت ضياع ده او بل د مسجد بې حرمتي ده. ⁽¹⁶⁴⁾

مسئله ۱۲: كه د يو چا څخه اعتكاف فاسد شي، هغه به په راتلونكي كې د اعتكاف قضاء را گرځوي، كه يې د ورځي فاسد كړي وي، د ورځي قضاء به را گرځوي يعني د سهار تر سپيدو ترمخه به مسجد ته داخليږي او د لمر لويډو وروسته به د مسجد څخه وځي، او كه يې د شپې فاسد كړي وي نو

⁽¹⁶³⁾ فتح القدیر: ۳۱۱/۲، البحر الرائق: ۲۹۹/۲.

⁽¹⁶⁴⁾ الدر مع الرد: ۴۴۸/۲.

د ۲۴ ساعته اعتكاف به را گرځوي يعني د لمر لويډو تر مخه به مسجد ته داخليږي او بله ورځ چې لمر ولوېږي بيا دي د مسجد څخه ووځي، په دواړو صورتونو کې به روژه نيسي. ⁽¹⁶⁵⁾

د صدقة الفطر (سرسايې) مسئلې

مسئله ۱: د روزې د مياشتې د روژو د شکرانه لپاره الله تعالی پر هر صاحب نصاب مسلمان باندي صدقه واجب کړې ده او دغه صدقې ته صدقة الفطر وايي چې زموږ په وطنو کې سرسايه ورته ويل کيږي. ⁽¹⁶⁶⁾

مسئله ۲: دغه سرسايه به هر صاحب نصاب خپل د ځان، نابالغ اولادونو، بالغ فقير اولادونو او ښځې له طرفه فقراء او مساکينو ته ورکوي. ⁽¹⁶⁷⁾

⁽¹⁶⁵⁾ احسن الفتاوى: ۵۱۱/۴.

⁽¹⁶⁶⁾ هنديده: ۱۹۱/۱.

⁽¹⁶⁷⁾ هنديده: ۱۹۱/۱.

مسئله ۳: د سرسايې نصاب کې لاندي پنځه شيان داخل دي څوک چې د ضرورت شيانو څخه پرته ذکر شوي شيان ولري نو هغه د نصاب خاوند دی او سرسايه ورکول پر واجب ده، هغه پنځه شيان دا دي:

1. ۷.۵ اووه نيمې تولې سره زره،
2. ۵۲.۵ دو پنځوس نيمې تولې سپين زر (۶۱۲ گرام)،
3. مال تجارت چې قيمت يې دو پنځوس نيمې تولې سپينو زرو ته رسېږي،
4. د ضرورت څخه زائد سامان،
5. نقدي پيسې چې د دو پنځوس نيمې تولې سپينو زور د قيمت برابر وي. ⁽¹⁶⁸⁾

مسئله ۳: که د يو چا سره خالي سره زر وي او دغه نور پورته ۴ شيان نه وي، نو هغه لپاره د سرسايې نصاب ۷.۵ اووه نيمې تولې سره زرو قيمت دی، او که د يو چا سره سره زر (طلاء)، مال تجارت، نقدي پيسې، سپين زر او د ضرورت څخه زائد سامان موجود وي، يا په دغه شيانو کې د بعضو مجموعه ورسره وي، نو د هغه لپاره بيا د سپينو زرو نصاب چې دو پنځوس نيمو توليو سپينو زرو قيمت دی، د سرسايې نصاب دی يعنې د دغه ټولو

شيانو مجموعي قيمت به معلوموي که قيمت يې د دو پنځوس نيمي ټولې سپينو زرو قيمت ته ورسېږي، يا زيات وي نو سرسايه ورکول پر واجب ده او که نه رسېدې نو بيا دغه کس صاحب د نصاب نه بلل کېږي. (169)

مسئله ۴: مال تجارت هغه مال ته وايي چې د خرڅولو په نيت رانيول شوی وي او تر اوسه پوري يې دغه نيت پاتې وي، که چيري يې د خرڅولو په نيت نه وي رانيولې يا يې د خرڅولو په نيت خو رانيولې وي خو فعلا د خرڅولو اراده نه لري نو دغه مال ته بيا د تجارت مال نه ويل کېږي. (170)

مسئله ۵: د اوسېدلو کور، د اغوستولو جامې، د کور موټر، شخصي اسلحه، د خوراک او څښاک سامان او د کور هغه شيان چې کله ناکله د استعمالولو ضرورت ورته پيدا کېږي، دغه ټول شيان ضرورت اصليه کې داخل دي او دغه په نصاب کې نه شمېرل کېږي. (171)

مسئله ۶: که يو څوک قرضدار وي او د نصاب مالک هم وي، که د پور په اندازه پيسې د ده د مال څخه د منها کولو وروسته دومره سامان پاتې دی

(169) هنديه: ۱۷۹/۱.

(170) الفقه الاسلامي و ادلته: ۷۹۲/۲.

(171) نشامي: ۲۶۲/۲..

چې قیمت يې د دو پنځوس نيمې ټولې سپينو زرو په اندازه و يا تر دغه زيات و، نو پر ده سرسايه ورکول واجب دي، که نه پاتي دی نو سرسايه ورکول نه پر واجبيږي. (172)

مسئله ۷: کومه نېڅه چې د نصاب مالکه وي، هغه به خپله سرسايه پخپله ورکوي، که يې خاوند ورکړي، نو استحسانا کفايت کوي. (173)

مسئله ۸: پلار به د هغه زوی له طرفه سرسايه نه ورکوي کوم چې صاحب د نصاب وي، که يې ورکړي، نو استحسانا کفايت کوي يعني د زوی د سرسايې پر ځای دريږي. (174)

مسئله ۹: سرسايه لاندې کسانو ته ورکول روا نه ده:

- هغه څوک چې خپله د نصاب خاوند وي که څه هم يتيم وي او يا کونډه وي،
- خپل مور، پلار، نيکه، انا او د دوی آباء و اجداد ته،
- خپل زامنو، لوڼو او د دوی اولادونو ته،

(172) بدائع الصنائع: ۲/۷۰.

(173) هنديه: ۱/۱۹۳.

(174) هنديه: ۱/۱۹۳.

• خاوند او ميرمن خپل سرسايه يو بل ته نشي ورکولای.

پورته کسانو ته سرسايه ورکول روا نه ده که يې څوک ورکړي هغه به بيرته خپل سرسايه دويم ځل مستحق کسانو ته ورکوي،

له دې ماسوا ټولو قريبانو، فقراء او مساکينو ته سرسايه ورکول روا او جايز ده، که يې قريبانو کې غريبان وي، هغوی ته ورکول ډير ثواب لري. (175)

مسئله ۱۰: سرسايه د کوچني اختر د سهار د سپيدو وروسته واجب کيږي، که يو ماشوم د سپيدو تر مخه پيدا شي، يا غريب مالدار شي، يا کافر مسلمان شي، نو پر دوی صدقه الفطر ورکول واجب ده، او که د سپيدو وروسته، يو څوک وفات شي، يا مالدار غريب شي نو پر دوی هم صدقه الفطر ورکول واجب ده، او څوک چې د سهار تر سپيدو تر مخه وفات شي، يا مالدار غريب شي، پر دوی صدقه الفطر ورکول واجب نه ده. (176)

(175) هندیه: ۱۸۸/۱، شامي: ۳۵۱/۲.

(176) هندیه: ۱۹۲/۱.

مسئله ۱۱: مستحب دا ده چې سرسايه د کوچني اختر تر مخه مستحق خلگو ته ورکول شي ترڅو هغوی اختر ته خپل ضروريات پوره کړي او د نورو مسلمانانو سره د اختر په خوشاليو کې ځانونه شريک کړي. (177)

مسئله ۱۲: سرسايه کې به لاندي شيان ورکوي يا به د لاندي شيانو قيمت ورکوي او قيمت ورکول يې افضل دي:

- نصف صاع غنم يعني پاو کم دوه كيلو غنم يا يې قيمت،
- يوه صاع اوربشې يعني درې نيم كيلو يا يې قيمت،
- يوه صاع خورما يعني درې نيم كيلو يا يې قيمت،
- يوه صاع کشمش يعني درې نيم كيلو يا يې قيمت،
- او که يو څوک وريجي، جواړي يا نور حبوبات په سرسايه کې ورکول غواړي، هغوی به د نصف صاع غنمو د قيمت په اندازه دغه حبوبات ورکوي. (178)

(177) هنديده: ۱۹۲/۱.

(178) هنديده: ۱۹۱/۱.

مسئله ۱۳: که یو چا روژې نه وي نیولي او صاحب د نصاب وي هغه باندی هم سرسایه ورکول واجب ده یعنی د سرسایې ورکولو لپاره روژه نه ده شرط. (179)

تمت بعون الله

الحمد لله! د حنفي فقهي مطابق د روژې مهمې مسئلې په نامه رساله پای ته ورسېدل، الله تعالی دی قبول او مقبول وگرځوي، الله تعالی دی د ټولو مسلمانانو لپاره د فایده وړ وگرځوي، د ټولو لوستونکو څخه د دعا په هیله!

مفتي سيد عمر آغا عفی الله عنه

۱۴۴۷/۹/۶ هـ ق

۱۴۰۴/۱۲/۴ هـ ش

۲۳ فروري ۲۰۲۶ء

روح: دو شنبه، د شپې ۱۱:۵۷ بجې، فراه ولايت - افغانستان

د مؤلف په لړه

مفتي سيد عمر آغا د اسلامي علومو يو ژور او متعهد عالم دی، چې د افتاء او قضاء په برخه کې يې لوړې زده کړې بشپړې کړي دي. هغه د قرآن کریم حافظ دی او په عربي، دري، پښتو او انگليسي ژبو خبرې او ليکل په مهارت سره ترسره کوي.

له ډېرو کلونو راهيسې، نوموړی د دارالافتاء الاحناف آنلاین دارالافتاء سره همکار دی، چې په کې د محترم مفتي عصمت الله عاصم په شمول يو بشپړ ټيم د امت مسلمه د ديني او شرعي پوښتنو، ځوابونه د حنفي فقه په رڼا کې وړاندې کوي.

مفتي سيد عمر آغا خپلې علمي زده کړې په څو مشهورو مدارسو کې ترسره کړې دي، لکه:

- الجامعة الاسلامية،
- الجامعة مفتاح العلوم،
- الجامعة انوار العلوم الصديقية،
- الجامعة فاروقية - کراچي،
- الجامعة سيدنا ابراهيم النخعي رحمته الله عليه.

همدارنگه، محترم مفتي سيد عمر آغا د شيخ الحديث و القرآن مولانا سيد حبيب الله الحسيني رحمته الله عليه له ځانگړو شاگردانو څخه دی، چې د دې مبارک استاد علمي لارښود يې د شخصيت او فقهې ژوروالي نور هم لوړ کړی دی، الله تعالی دي د شيخ صاحب

قبر د نور څخه ور ډک کړي، او اولادونه ته دې الله تعالی په دنیا او آخرت کې کامیابي ور نصیب کړي. آمین

ښاغلی مفتي صاحب د سیدنا امام حسین رضی اللہ عنہ د اولاد څخه دی، د هغه د خاندان مبارکه سلسله په لاندې ډول ده:

مفتي سید عمر آغا ابن نقیب احمد آغا ابن سید محب الله آغا (ملنگ آغا) ابن سید خیر الدین آغا (خلوتي آغا) ابن سید محمد یار آتش نفس ابن محمد آمین ابن خالقداد ابن عبدالرحیم ابن ملي صاحب ابن میران شاه ابن مفسر القرآن مولانا محمد یعقوب چرخي ابن عثمان چرخي ابن محمود چرخي ابن سید محمد ابن سید هني ابن شیخ سید محمد (حمزه) گیسودراز بابا ابن سید غفار ابن سید عمر ابن جعفر قائم قاین ابن محمد سید رجال ابن اسماعیل ابن امام جعفر صادق ابن امام باقر ابن علي زين العالدين ابن حضرت حسین ابن حضرت علي کلی من الله و جهنم، مرضی اللہ عنہم و من جهنم اللہ جهنما.

(180)

⁽¹⁸⁰⁾ لاندې کتابونو کې د مولف د سلسله نسب په هکله معلومات موجود دي:

آئین اکبري، تاریخ فرشته، مخزن الافغاني، تاریخ افغاني، صولت افغاني، تاریخ خورشید جهان، حیات افغاني، تاریخ افغانه، المعالی شرح أمالی، خزینة الاسرار، بیاض سادات، تذکره سادات سلسله الذهب، بحر الانوار، حضرت القدس، History of the Afghan 1828 P1 او مشواني ابن سید گیسودراز.

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English